

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423207376
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1423207376.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: K.. V. S., J.. XX.XX.XXXX, G. H. X. XXX/X, G. J. Y., zastúpeného: JUDr. Peter Kubina, advokát spolupracujúci s Dentos Europe CS LLP, organizačná zložka, so sídlom Bottova 2A, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 23. novembra 2023, č.k. 42Cpr/4/2023-75, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Poukázal na to, že žalobca sa žalobou domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým bude žalovanému uložená povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 430 zo dňa 27.10.2023 voči žalobcovi a poskytnúť žalobcovi časť pracovnej odmeny - pomernú časť služobného platu vo výške 4.039,- eur mesačne v hrubom a príspevku na bývanie vo výške 182,- eur mesačne v hrubom za každý deň trvania výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 430 zo dňa 27.10.2023 voči žalobcovi od 27.10.2023 vrátane do dňa vykonateľnosti tohto uznesenia, spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 9,25% ročne z nezaplatenej sumy od 27.10.2023 do zaplatenia. Po právnej stránke návrh posúdil podľa § 324 ods. 1, 3, § 325 ods.1, 2, § 326 ods.1, 2, § 328, § 329 ods.2, § 330 ods.1,2, § 336 ods.1, 2 C.s.p. v spojení s § 7 ods.1, ods.8, § 2 písm. e), § 12 ods. 7 zákona o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a § 46 ods. 1 zákona o štátnej službe policajtov, a dospel k záveru, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia dôvodný nie je. Konštatoval, že žalobca sa domáha pozastavenia účinnosti a neuplatňovania interného organizačného aktu vydaného vedúcim ústredného orgánu štátnej správy v administratívnom konaní dôvodiac, že tento je neplatný z dôvodu absencie predchádzajúceho súhlasu Úradu, ktorý bol vzhľadom na priznané postavenie žalobcu ako oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti potrebný. Služobný pomer príslušníka Policajného zboru, ktorý sa primárne spravuje zákonom štátnej služby policajtov, nemožno označiť za pracovnoprávny pomer, tak ako ho vo svojom návrhu a doplneniach označuje žalobca. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 515/2016-19 zo dňa 23.06.2016. Uviedol v tejto súvislosti, že žalobca má možnosť sa voči personálnemu rozkazu brániť uplatnením riadneho opravného prostriedku v rámci administratívneho konania, ktorým je odvolanie (rozklad), o ktorom potom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie. Až následne a s poukazom, že uvedený štátnozamestnanecký vzťah príslušníka Policajného zboru nie je pracovnoprávnym vzťahom, sa môže žalobca obrátiť so žalobou na správny súd, v rámci ktorého môže správny súd podľa § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku priznať správnej žalobe odkladný účinok,

ak by okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy hrozila závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom. Mal za to, že v danom prípade vzhľadom na osobitnú povahu sporu, kedy predmetom je de facto posudzovanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, nemá súd právomoc hodnotiť jeho zákonnosť ako ani rozhodnúť o opravnom prostriedku voči tomuto personálnemu rozkazu, nakoľko s poukazom na vyššie uvedené má takúto právomoc výlučne správny súd. Neodkladné opatrenie vo veciach, ktoré by inak patrili do právomoci správnych súdov možno v civilnom konaní prejednať a nariadiť len vtedy, ak povinnosť, ktorá sa takýmto neodkladným opatrením ukladá bude mať vecný súvis s následnou žalobou vo veci samej prejednávanej následne už v rámci správneho súdnictva. A preto vždy treba mať zároveň na zreteli, že v súlade s aktuálnou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obo 240/98), neodkladným opatrením nie je možné brániť vo výkone právomoci inému orgánu. Konštatoval, že inštitút neodkladného opatrenia nie je v žiadnom prípade možné si zamieňať s riadnym opravným prostriedkom v správnom konaní a podanie rozkladu nie je možné obchádzať cez návrh na nariadenie neodkladného opatrenia pred všeobecným súdom. Civilný súd nemôže svojim rozhodnutím zasiahnuť a rozhodnúť o zákonnosti alebo nezákonnosti rozhodnutia iného orgánu verejnej moci (personálneho rozkazu). Uzavrel, že keďže nemá právomoc posudzovať správnosť, resp. zákonnosť rozhodnutia iného orgánu verejnej moci, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bez toho, aby sa zaoberal samotným meritom veci zamietol. Pokiaľ išlo o tvrdenie žalovaného, že konaním ministra vnútra pri vydávaní personálneho rozkazu došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania podľa § 2a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov, uviedol, že bola založená právomoc všeobecných súdov. Avšak v rámci antidiskriminačného konania je možné sa domáhať žalobou najmä upustenia od protiprávneho konania, ktorým odchádza k porušovaniu zásad rovnakého zaobchádzania, nápravy protiprávneho stavu alebo poskytnutia primeraného zadošťučinenia, prípadne náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto smere uzavrel, že petit navrhovaného neodkladného opatrenia, ktorým sa žalobca voči žalovanému domáha zdržania uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu nie je možné poňať do rozhodnutia súdu v rámci antidiskriminačných sporov. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že bude žalovanému uložená povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 430 zo dňa 27.10.2023 voči žalobcovi, z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal súdu prvej inštancie, že úplne ignoroval § 2a ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe policajtov a § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona a s týmito ustanoveniami sa v napadnutom uznesení nevysporiadal buď vôbec alebo nesprávne (zmätočne) napriek tomu, že boli pre posúdenie jeho právomoci podstatné a žalobca v návrhu priamo od týchto ustanovení odvodzoval existenciu právomoci civilného súdu. Trval na tom, že právomoc civilného súdu je vo veciach ochrany pred diskrimináciou výslovne daná. S poukazom na relevantné zákonné ustanovenia považoval za zrejmé, že aj príslušníci Policajného zboru majú zákonom garantovaný nárok na súdnu ochranu pred porušovaním zásady rovnakého zaobchádzania v služobnom pomere, pričom kompetentným orgánom na poskytnutie tejto súdnej ochrany je výlučne civilný súd v rámci civilného sporového konania. Žiadny iný súd (a osobitne správny súd) totiž nemá právomoc poskytnúť žalobcovi právnu ochranu vyplývajúcu z § 2a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona. Návrhom sa domáhal právnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania (zákazu diskriminácie) zo strany žalovaného ako jeho zamestnávateľa, ku ktorému došlo konkrétne tým, že žalovaný voči nemu uskutočnil pracovnoprávny úkon, ktorý mal charakter odvetného opatrenia zakázaného podľa § 1 ods. 4 zákona o ochrane oznamovateľov bez toho, aby na jeho uskutočnenie získal predchádzajúci súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov vyžadovaný podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov; a tejto ochrany sa žalobca domáhal spôsobom a v rozsahu ustanovenom v § 2a ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe policajtov a v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona. Návrhom sa tak nedomáha preskúmania zákonnosti a zrušenia personálneho rozkazu ani "pozastavenia účinnosti a neuplatňovania organizačného aktu", ako tvrdí prvostupňový súd (čo patrí do právomoci správnych súdov), ale domáha sa výlučne toho, "aby ten, kto nedodrжал zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania" a "ak je to možné, napravil protiprávny stav"; teda právnej ochrany, ktorej sa žalobca môže domáhať jedine podľa § 2a

ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 antidiskriminačného zákona, a ktorej poskytnutie patrí podľa § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona do výlučnej právomoci civilných súdov podľa C.s.p.. Argumentoval, že proti nemu bol vydaný a je vykonávaný pracovnoprávny úkon v priamom rozpore s § 1 ods. 4 a § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov [teda pracovnoprávny úkon, na ktorý sa vyžadoval predchádzajúci súhlas Úradu, vykonal žalovaný bez takéhoto súhlasu], čím je zo strany žalovaného porušovaná zákonná ochrana oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti a so žalobcom je zaobchádzané v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti (žalovaný mal zákonnú povinnosť preukázať v konaní pred Úradom o udelenie súhlasu, že dočasné pozbavenie žalobcu výkonom štátnej služby nie je odvetným opatrením) a žalobcovi je z tohto dôvodu s okamžitou účinnosťou bránené vo vykonávaní práce (štátnej služby policajta) a tým aj v dosahovaní príjmu, ktorý si vzhľadom na zákonné obmedzenia nemôže zabezpečiť inak, čo by ho pred právoplatným skončením konania o žalobe vo veci samej prinútilo odísť z Policajného zboru. Uviedol, že povinná dostupnosť neodkladného opatrenia v takomto prípade vyplýva priamo z textu Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1937 zo 23. októbra 2019 o ochrane osôb, ktoré nahlasujú porušenia práva Únie (Ú. v. EÚ L 305, 26.11. 2019) v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2020/1503 zo 7. októbra 2020 (Ú. v. EÚ L 347, 20. 10. 2022), ktorá bola v celom rozsahu implementovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky predovšetkým zákonom na ochranu oznamovateľov v spojení s antidiskriminačným zákonom. Mal za to, že nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia civilný súd nezasiahne do žiadnej kompetencie iného orgánu verejnej moci ani nebude brániť v jej výkone. Do kompetencie žalovaného dočasne pozbaviť žalobcu výkonu štátnej služby sa neodkladným opatrením nezasiahne ani sa mu nezabráni v jej výkone preto, lebo nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia nijako nebráni žalovanému, aby voči žalobcovi vydal nový personálny rozkaz s rovnakým výrokom po tom, ako k tomu získa predchádzajúci súhlas Úradu podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Do kompetencie správneho súdu preskúmať zákonnosť personálneho rozkazu a zrušiť personálny rozkaz na základe správnej žaloby sa neodkladným opatrením nezasiahne ani sa mu nezabráni v jej výkone preto, lebo neodkladné opatrenie takémuto prieskumu nijakým spôsobom nebráni a správny súd nie je v takomto konaní viazaný prípadným predchádzajúcim právnym posúdením otázky zákonnosti personálneho rozkazu civilným súdom ako predbežnej otázky na účely rozhodnutia o neodkladnom opatrení. Zásah do iných kompetencií iných štátnych orgánov a bránenie v ich výkone nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia neprichádza do úvahy ani hypoteticky. V takýchto prípadoch teda nejde o konkurenciu prostriedkov právnej ochrany (správne súdnictvo vs. civilné sporové konanie), ale o ich súbeh, ktorý je navyše zákonom predpokladaný, a to i § 2a ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe policajtov, ktorý priamo odkazuje na § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona. Civilný súd preto nemôže rezignovať na poskytnutie ochrany podľa týchto ustanovení len z toho dôvodu, že zásah do práv a právom chránených záujmov jednotlivca bol spôsobený pracovnoprávnym úkonom majúcim zhodu okolností formu rozhodnutia orgánu verejnej správy. Opak by znamenal, že príslušníci Policajného zboru nemajú vôbec nárok na neodkladnú právnu ochranu pred diskrimináciou, pretože všetky pracovnoprávne úkony sa vo vzťahu k nim realizujú formou personálnych rozkazov. Týmto spôsobom by došlo k znemožneniu obligatórnej predbežnej ochrany poskytovanej zákonom o ochrane oznamovateľov (v nadväznosti na čl. 21 ods. 6 Smernice) a tiež antidiskriminačným zákonom s poukazom na § 2a ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe policajtov, nakoľko ak by nebola daná právomoc civilného súdu na rozhodnutie o neodkladnom opatrení, nebola by daná ani právomoc súdu na konanie o antidiskriminačnej žalobe vo veci samej. Civilný súd môže v konaní o nariadení neodkladného opatrenia na ochranu pred diskrimináciou posúdiť otázku zákonnosti rozhodnutia žalovaného (orgánu verejnej moci) ako otázku predbežnú v zmysle § 194 ods. 1 a 2 CSP, pokiaľ je to pre jeho rozhodnutie potrebné. Prvostupňový súd sa preto v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia mohol zaoberať zákonnosťou rozhodnutia žalovaného voči žalobcovi (personálneho rozkazu) z hľadiska posúdenia jeho súladu s ustanovením § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, pričom tento záver bol kľúčový (a jediný podstatný) pre záver o (ne)dodržaní zákazu diskriminácie z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti žalobcom. Ak by v rámci správneho súdnictva aj došlo k situácii, kedy správny súd konštatuje zákonnosť personálneho rozkazu, avšak nariadené neodkladné opatrenie by obmedzovalo žalovaného v jeho uplatňovaní a výkone, tento stav je plne napravitelný zákonnými prostriedkami. V takejto situácii by žalovanému nič nebránilo podať buď návrh na zrušenie neodkladného opatrenia (§ 334 CSP) alebo žalobu o navrátenie do pôvodného stavu (§ 337 ods. 2 CSP) a účinky neodkladného opatrenia týmto spôsobom eliminovať. Navyše, nie je vôbec vylúčená ani taká situácia, že by rozhodnutie nadriadeného príslušníka Policajného zboru bolo správnym súdom v správnom súdnom konaní posúdené ako zákonné, avšak civilným súdom v civilnom sporovom konaní by bolo posúdené ako porušujúce zásadu rovnakého zaobchádzania, v dôsledku

čoho by civilný súd napr. uložil povinnosť upustiť od ďalšieho konania (čo je to isté ako zdržať sa takého konania) či napraviť protiprávny stav. Zdôraznil, že personálny rozkaz nemusí byť neplatným právnym úkonom na to, aby bolo možné vydať navrhované neodkladné opatrenie; stačí osvedčenie, že bol vydaný v rozpore s § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Ak bol žalovaný povinný získať predchádzajúci súhlas Úradu s pozbavením žalobcu výkonom štátnej služby, pričom žalovaný tento súhlas nezískal, a teda nepreukázal, že tento personálny rozkaz (pracovnoprávny úkon) nebol urobený v súvislosti s oznámením závažnej protispoločenskej činnosti, takýto personálny rozkaz (pracovnoprávny úkon), porušuje zásadu rovnakého zaobchádzania podľa § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona. Mal za to, že dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby v prípade trestne stíhaného príslušníka Policajného zboru nie je povinné a splnenie podmienok podľa § 46 ods. 1 zákona o štátnej službe policajtov ani nie je predmetom tohto konania. Uviedol argumentáciu, prečo právna ochrana vo forme rozkladu a správnej žaloby, prípadne priznania odkladného účinku správnej žalobe, nenahrádza neodkladnú ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, ale ju dopĺňa a ide o dva autonómne prostriedky súdnej ochrany. Namietal, že napadnuté uznesenie porušuje jeho právo na spravodlivý proces, pretože je odmietnutím spravodlivosti (denegatio iustitiae). Napokon poukázal na potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie. Bol názoru, že pod pojmom súd ako sa uvádza v § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona nemožno rozumieť výlučne civilný súd ako predpokladá žalobca. Poukázal na to, že doposiaľ nedošlo k zmene v ustanovení § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona, kedy by sa pojem Občiansky súdny poriadok zmenil na Civilný sporový poriadok. Do 30.06.2016 bol platný a účinný Občiansky súdny poriadok, ktorý v sebe zahŕňal úpravu občianskeho súdneho konania, pričom v občianskom súdnom konaní sa podľa § 7 ods. 2 OSP preskúmavala aj zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy. Podľa úpravy Občianskeho súdneho poriadku sa tak pod pojmom súd rozumel tzv. klasický občiansky súd, avšak aj správne súdy podľa piatej časti OSP. Z pojmu súd podľa Občianskeho súdneho poriadku, na ktorý odkazuje aj aktuálna právna úprava v ustanovení § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona tak nemožno jednoznačne odvodiť, že sa má na mysli výlučne civilný, a nie aj správny súd. Navyše, ustanovenie § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona odkazuje na Občiansky súdny poriadok ako celok, nie na konkrétnu časť, preto nie je žiadnym spôsobom výslovne vylúčená aplikácia piatej časti OSP. Mal za to, že domnienka žalobcu o právomoci civilného súdu je nesprávna a nevyplýva z ustanovení antidiskriminačného zákona. Ak vo veci služobného pomeru príslušníka PZ nie je daná právomoc civilného súdu, a to vo vzťahu k žiadnej zložke, resp. vo vzťahu k žiadnym právam alebo povinnostiam založeným zákonom o štátnej službe príslušníkov PZ, potom podľa názoru žalovaného nie je daná ani právomoc civilného súdu v prípade porušenia rovnakého zaobchádzania zo strany žalovaného ako zamestnávateľa. Argumentoval, že nemôže nastať situácia, kedy o totožnom vzťahu strán sporu rozhodujú dva odlišné súdy čo do rozsahu právomoci, teda civilný súd a správny súd, resp. správny orgán. Zámerom zákonodarcu pri prijatí úpravy v antidiskriminačnom zákone určite nebolo akýmkoľvek spôsobom limitovať oprávnenie a právomoc správneho orgánu, resp. správneho súdu. Nariadením neodkladného opatrenia, ktorým by boli natrvalo upravené pomery - ako navrhol žalobca, by neprimeraným spôsobom došlo k zásahu do výkonu právomoci iného orgánu, čo judikatúra Najvyššieho súdu SR výslovne zakazuje (k tomu pozri, sp.zn. 7Cdo/59/2011). Mal za to, že žalobca mal možnosť podať na súd žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy a podať prípadný návrh na priznanie odkladného účinku, čím by ostala zachovaná právomoc správneho súdu na preskúmanie postupu a rozhodnutí žalovaného ako orgánu verejnej správy. Samotný antidiskriminačný zákon neurčuje, že Civilný sporový poriadok je jediným procesným predpisom, na podklade ktorého sa možno domáhať ochrany podľa antidiskriminačného zákona, o to viac pokiaľ Občiansky súdny poriadok v sebe zahŕňal aj úpravu správneho súdnictva. Ak sám antidiskriminačný zákon predpokladá aplikáciu iného procesného predpisu, napr. Správneho súdneho poriadku a navyše, pod pojmom súd nemožno nekriticky a bezpodmienečne rozumieť výlučne civilný súd, nie je ex lege vylúčené a priam sa vyžaduje, aby žalobca podal žalobu na správny súd, ktorý je navyše ako jediný zo sústavy súdov oprávnený preskúmať postup a rozhodnutie žalovaného voči žalobcovi. Je absolútne neželateľný stav, kedy rovnakú otázku posudzuje jednak správny orgán v riadnom opravnom konaní - konaní o rozklade a zároveň civilný súd, ktorý prejednáva súkromno-právne spory a ktorý nemá vôbec právomoc posudzovať zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy. Ak by neboli splnené podmienky na vydanie uvedeného personálneho rozkazu, akékoľvek preskúmania, či obmedzenie výkonu rozhodnutia je plne v kompetencii správneho súdu. Pokiaľ by sa mal prijať záver, že civilný súd môže neodkladným opatrením vo veciach patriacich do právomoci správneho súdu priznať žalobcovi ochranu do takej miery, že

žalobca - príslušník Policajného zboru by tak nemusel podať ani opravný prostriedok proti personálnemu rozkazu ani správnu žalobu, takýmto výkladom by sa poprel a obchádzal zmysel a účel správneho súdnictva, ako aj ustanovenia zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. Rozhodnutím civilného súdu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, by bolo zasiahnuté do kompetencie iného orgánu verejnej moci. Vecou samou je tu totiž preskúmanie zákonnosti personálneho rozkazu, teda zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (ministra) a príslušnou hmotnoprávnou úpravou je zákon o štátnej službe príslušníkov PZ. Nie je teda možné, aby nariadením neodkladného opatrenia sa dosiahla trvalá úprava pomerov, naopak, pokiaľ nedôjde k zmene personálneho rozkazu na základe podania rozkladu a žalobca bude iniciovať konanie o správnej žalobe, nariadením neodkladného opatrenia, mohlo by prísť k situácii, že o tej istej veci budú de facto existovať dve rozhodnutia dvoch rozličných súdov. Poukázal na to, že žalobca v podanom rozklade uplatňuje totožnú skutkovú a právnu argumentáciu, keďže sa neuspokojil s tým, že správne rozhodnutie bolo vydané bez predchádzajúceho súhlasu Úradu na ochranu oznamovateľov a je podľa jeho presvedčenia neplatné. Za takejto procesnej situácie preto o totožnom procesnom nároku konal jednak súd prvej inštancie (v civilnom sporovom konaní) ako i minister (v správnom konaní). Nie je však na žalobcov, aby si účelovo vybral, ktorý orgán ochrany práva a ktorý prostriedok nápravy si vyberie. Pokiaľ by nastala situácia, že by správny súd v konaní o správnej žalobe potvrdil zákonnosť napadnutého personálneho rozkazu, avšak na druhej strane by bolo právoplatne neodkladné opatrenie, ktoré by ukladalo žalovanému ako orgánu verejnej moci zdržať sa uplatňovania zákonného personálneho rozkazu, nie je zrejmé, ktoré rozhodnutie ktorého súdu by malo prednosť a ktorým by sa mal žalovaný ako zamestnávateľ žalobcu riadiť. Popri sebe by tak stáli dve rozhodnutia dvoch odlišných súdnych autorít, ktoré by boli vo vzájomnom rozpore, čo je absolútne neželateľný stav v právnom štáte. Správny súd by konštatoval zákonnosť rozhodnutia, na druhej strane civilný súd by konštatoval nezákonnosť rozhodnutia. Žalobca nevysvetľuje, na základe akého konkrétneho ustanovenia ktorého konkrétneho predpisu vyvodzuje, že aplikačnú prednosť má práve neodkladné opatrenie vydané civilným súdom, ktorý je viazaný rozhodnutím správneho súdu o zákonnosti rozhodnutia, voči ktorému smeruje ochrana neodkladným opatrením. Podľa prezentovanej úvahy žalobcu by nastala situácia, kedy by rozhodnutie správneho súdu nevyvolávalo právne a ani faktické účinky, hoci výlučne správny súd má právomoc preskúmať zákonnosť individuálneho správneho aktu orgánu verejnej moci. Účinky by podľa úvahy žalobcu vyvolávalo neodkladné opatrenie vydané civilným súdom, ktorý predbežne, mimo rozsahu právomoci, posúdil podľa § 194 CSP zákonnosť individuálneho správneho aktu žalovaného. Predbežné posúdenie zákonnosti tohto rozhodnutia civilným súdom by tak malo prednosť pred posúdením zákonnosti v riadnom konaní o správnej žalobe pred správnym súdom. Nastala by situácia, kedy by bol správny súd takpovediac podriadený civilnému súdu, čo je však v úplnom rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keďže civilný súd nie je funkčne príslušným vo veci správnej žaloby. Poukázal na nález Ústavného súdu SR nálezu Ústavného súdu SR, sp.zn. I. ÚS 53/2018 zo dňa 07.02.2018 a na priznanie odkladného účinku správnej žaloby, ktorá je ekvivalentom neodkladného opatrenia. Smernica v čl. 21 ods. 5 neurčuje primárnu a výlučnú právomoc súdu na konanie vo veci ochrany podľa smernice, ale aj iný orgán odlišný od súdu, ktorý má právomoc preskúmať zákonnosť odvetného opatrenia zamestnávateľa. Správne preto súd prvej inštancie poukazuje na to, že primárne je žalobca povinný využiť opravné prostriedky správneho práva predpokladané v dvanástej časti zákona o štátnej službe príslušníkov PZ a až následne možno použiť prostriedok predpokladaný Správnym súdnym poriadkom - správnu žalobu. Zároveň však nie je vylúčené, a smernica to nevylučuje, podať žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy, ktorá, ako už žalovaný uviedol, je do účinku a výsledku totožná s antidiskriminačnou žalobou podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona. Smernica neurčuje výlučnú právomoc civilného súdu na posúdenie porušenia práv nahlasujúceho zamestnanca odvetným opatrením, avšak vo všeobecnej rovine uvádza pojem „konanie pred súdom“, čo nevylučuje právomoc správneho súdu na konanie vo veci žalobcu na základe podania žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy. Zároveň však smernica predpokladá rozhodovaciu právomoc aj „inému orgánu“, teda v konkrétnom prípade nevylučuje právomoc správneho orgánu podľa zákona o štátnej službe príslušníkov PZ na preskúmanie zákonnosti postupu zamestnávateľa a vyporiadanie sa s údajne prezentovaným nerovnakým zaobchádzaním voči nahlasujúcemu zamestnancovi. Pokiaľ sa týka prostriedkov predbežnej ochrany, smernica určuje povinnosť členského štátu zaviesť nápravné opatrenia, okrem iného predbežné opatrenie, ktoré však po obsahovej stránke predstavuje aj inštitút priznania odkladného účinku správnej žaloby. Argumentoval, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere. Zastával právny názor, že vo veci žalobcu nebol potrebný súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov, nakoľko sa uplatnila jedna z výnimiek predpokladaná v ustanovení § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov.

Vyjadril sa k ochrane udelenej žalobcovi zo strany prokurátora ÚŠP GP SR Z.. E. podľa zákona o ochrane oznamovateľov. Poukázal na to, že z odôvodnenia personálneho rozkazu jednoznačne vyplýva, že k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby došlo na podklade skutočnosti - právoplatného obvinenia žalobcu pre skutok úzko súvisiaci s jeho pracovnou činnosťou. Podanie údajne trestného oznámenia v súvislosti s ktorým bola žalobcovi udelená ochrana, by ani objektívne nemohlo byť dôvodom pre vydanie personálneho rozkazu, keďže toto trestné oznámenie nesmeruje voči žalovanému, resp. nadriadenému žalobcovi, ale voči predstaviteľom iného orgánu verejnej správy, s ktorým žalovaný nemá nič spoločné. K vydaniu personálneho rozkazu došlo na základe objektívnej, nikdy nespоровanej skutočnosti, a to právoplatného vznesenia obvinenia žalobcovi. Prijatie personálneho opatrenia voči žalobcovi formou dočasnej povahy a to dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby, nemá žiaden priamy a ani nepriamy súvis so skutočnosťami, ktoré žalobca uviedol vo svojom oznámení podľa zákona o ochrane oznamovateľov. Jediným podkladom pre prijatie personálneho opatrenia dočasnej povahy, dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby, je existencia vykonateľného uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobcovi. Argumentoval, že zo samotného znenia § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov je zrejmé, že úkon podľa ustanovenia § 46 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ spadá pod úkony, na ktoré sa v zmysle § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov nevyžaduje súhlas úradu. Nejde o klasický pracovnoprávny úkon ako je to u bežných zamestnancov, ale ide tu o rozhodnutie preskúmateľné v rámci odvolacieho/rozkladového konania vedeného v súlade so zákonom o štátnej službe príslušníkov PZ a následne v rámci správneho súdnictva. Mal za to, že rozhodnutie o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby u žalobcu je plne v súlade so zákonom o štátnej službe príslušníkov PZ, pričom minister vnútra, ktorý je nadriadeným všetkým policajtom s generálnou personálnou pôsobnosťou nemal inú zákonnú možnosť, pretože inak by postupoval v rozpore s ustanovením § 46 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. V prijatí týchto personálnych opatrení, ktoré podliehajú samostatnému súdnemu prieskumu mu ako nadriadenému nezakazoval ani zákon o ochrane oznamovateľov a na ich prijatie nepotreboval predchádzajúci súhlas úradu tak, ako to vyplýva aj z ustanovení zákona o ochrane oznamovateľov. Opakovane argumentoval, že ak sú splnené podmienky podľa ustanovenia § 46 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ musí voči policajtovi v zmysle tohto ustanovenia žalovaný bez ďalšieho konať. Vydanie personálneho rozkazu má základ práve v obligatórnej povinnosti žalovaného postupovať v zmysle § 46 ods. 1 písm. b) zákon o štátnej službe príslušníkov PZ a aj z toho dôvodu je vylúčený akýkoľvek súvis s kvalifikovaným oznámením podaným zo strany žalobcu. Postup podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ voči žalobcovi ako policajtovi nemá žiadnu príčinnú súvislosť s jeho oznámením uskutočneným podľa zákona o ochrane oznamovateľov. Jediným podkladom pre vydanie personálneho rozkazu je len a výlučne existencia vykonateľného uznesenia o vznesení obvinenia v súlade s Trestným poriadkom a Trestným zákonom. Dodal, že prijatie personálneho opatrenia dočasnej povahy bolo zrealizované nielen voči žalobcovi, ale realizovalo sa aj voči ďalším policajtom, ktorí sú resp. boli právoplatne obvinení zo spáchania trestných činov a trestné konanie do súčasnej doby nebolo ukončené. Aj v súčasnej dobe dochádza k aplikácii tohto personálneho opatrenia dočasnej povahy bez ohľadu na to, že bolo prijaté aj voči žalobcovi. Keďže rovnaký postup ako u žalobcu bol aplikovaný na ďalších niekoľko desiatok príslušníkov PZ dôvodne podozrivých z trestnej činnosti, nemožno konštatovať priamu diskrimináciu voči žalobcovi. Voči neurčitému počtu príslušníkov PZ v rovnakej situácii, v akej je žalobca, tj. dôvodne podozrivých z trestnej činnosti bolo postupované podľa § 46 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ a títo boli dočasne pozbavení výkonu štátnej služby. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol napadnuté uznesenie potvrdiť.

4. Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Základným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia je existencia potreby bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami alebo obavy, že vykonanie exekúcie súdneho rozhodnutia bude ohrozené, pokiaľ nemožno tento účel dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Pre nariadenie neodkladného opatrenia sa tak vyžaduje hodnoverné osvedčenie aspoň základných skutočností potrebných pre záver o dôvodnosti a trvaní nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, ako i dostatočné opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich nevyhnutnosť potreby neodkladnej úpravy pomerov medzi stranami alebo obavu z ohrozenia exekúcie.

6. So zreteľom na podstatu, účel a zmysel inštitútu neodkladného opatrenia nie je pre rozhodnutie o návrhu na jeho nariadenie potrebné vykonávať dokazovanie, avšak splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia nemožno vyvodiť len zo samotných tvrdení navrhovateľa, a je potrebné tieto tvrdenia aspoň spoľahlivo osvedčiť, a to aspoň do tej miery, že možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti a hodnovernosti; keď pri nariaďovaní neodkladného opatrenia prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení.

7. V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal neodkladným opatrením uložiť žalovanému povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 430 zo dňa 27.10.2023 voči žalobcovi. Poukázal na to, že ako príslušník Policajného zboru SR; v stájej štátnej službe u žalovaného; bol personálnym rozkazom ministra vnútra dočasne pozbavený výkonu štátnej služby od 27.10.2023 do právoplatného skončenia trestného konania. Argumentoval, že na vykonanie tohto pracovnoprávneho úkonu žalovaného bol potrebný predchádzajúci súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov protispoločenskej činnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti, z dôvodu, že opatrením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 5.10.2023 mu bola poskytnutá ochrana oznamovateľa z dôvodu podania kvalifikovaného oznámenia o závažnej protispoločenskej činnosti. Neodkladným opatrením sa tak ako chránený oznamovateľ domáhal ochrany pred vykonávaním pracovnoprávneho úkonu žalovaným, ktorý považoval za neplatný v zmysle § 7 ods. 8 zákona o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti č. 54/2019 Z.z.. Po právnej stránke sa dovoľával ochrany podľa antidiskriminačného zákona č. 365/2004 Z.z., a to s poukazom na § 2 ods. 1, ktorý zakazuje diskrimináciu z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti v spojení s ust. § 2a ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru č. 73/1998 Z.z. zakazujúceho diskrimináciu z uvedeného dôvodu vo vzťahu k príslušníkom Policajného zboru. Nárokov z porušenia zásady rovnakého zaobchádzania sa domáhal podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona v spojení s § 2a ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, ktoré umožňuje policajtovi v prípade nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania domáhať sa upustenia od diskriminačného konania a nápravy protiprávneho stavu.

8. Návrh žalobcu je tak zo skutkového hľadiska založený na tvrdení, že pracovnoprávny úkon žalovaného vydaný voči nemu ako chránenému oznamovateľovi bez predchádzajúceho súhlasu Úradu je v rozpore s § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, teda predstavuje porušovanie ochrany oznamovateľa protispoločenskej činnosti, čím je s ním zaobchádzané v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti. Žalobca tak vyvodzuje porušenie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu podania oznámenia zo skutočnosti, že na vydanie personálneho rozkazu nebol žalovanému udelený predchádzajúci súhlas Úradu, a preto je ex lege neplatným podľa § 7 ods. 8 zákona o ochrane oznamovateľov.

9. Vzhľadom na to, že žalobca sa dovoľával porušenia zákona o ochrane oznamovateľov z dôvodu neudelenia predchádzajúceho súhlasu Úradu na vydanie personálneho rozkazu s ktorým je spojená neplatnosť tohto pracovnoprávneho úkonu, ako i ochrany podľa antidiskriminačného zákona pred vydaním personálneho rozkazu z dôvodu podania oznámenia o protispoločenskej činnosti, správne súd prvej inštanície postupoval keď sa zaoberal opodstatnenosťou návrhu žalobcu z hľadiska porušenia zákona o ochrane oznamovateľov neudelením predchádzajúceho súhlasu Úradu (bod 30) a posúdil tiež splnenie zákonných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia podľa antidiskriminačného zákona (bod 31). Pokiaľ žalobca v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania poukazoval na opomenutie vyžiadania súhlasu Úradu na vydanie personálneho rozkazu, odvolací súd zastáva názor, že neudelenie súhlasu Úradu podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov má za následok neplatnosť pracovnoprávneho úkonu podľa § 7 ods. 8 uvedeného zákona a nie porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona; pre neudelenie súhlasu Úradu nie je možné považovať personálny rozkaz za diskriminačné konanie.

10. Zamestnanec, ktorý urobil oznámenie o protispoločenskej činnosti na svojom pracovisku, sa môže domáhať ochrany prostredníctvom antidiskriminačného zákona, ktorý za dôvod diskriminácie považuje podanie oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. V antidiskriminačnom spore; v ktorom sa môže dotknutá osoba domáhať najmä upustenia od diskriminačného konania, nápravy protiprávneho stavu a primeraného zadostučinenia; je na žalobcovi najskôr preukázať, že na základe pravdepodobnosti skutočností možno usúdiť, že došlo k namietanému diskriminačnému konaniu a žalovaný musí; potom čo žalobca preukáže prima facie zásahu; poskytnúť objektívne zdôvodnenie

namietaného rozdielneho zaobchádzania. Navrhujúca strana teda musí preukázať "na prvý pohľad" prípad diskriminácie, teda, že s ňou bolo zaobchádzané rozdielne pre niektorý z diskriminačných dôvodov. Uvedená zásada je premietnutá do § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona, podľa ktorého žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Žalobcovi preto postačuje z hľadiska splnenia svojej povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti, aby v žalobe uviedol skutočnosti, z ktorých možno na prvý pohľad (prima facie) dôvodne usudzovať porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, a ďalej je už na žalovanom, aby preukazoval v spore, že postupom namietaným žalobcom nedošlo z jeho strany k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania.

11. Zamestnanec podávajúci oznámenie o protispoločenskej činnosti má tiež právo domáhať sa ochrany priamo na základe zákona o ochrane oznamovateľov, ktorý poskytuje chránenému oznamovateľovi ochranu pred pracovnoprávnymi úkonmi zamestnávateľa vykonanými bez predchádzajúceho súhlasu Úradu na ochranu oznamovateľov protispoločenskej činnosti tak, že ich sankcionuje neplatnosťou (§ 7 ods. 8).

12. Podľa Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2019/1937 z 23. októbra 2019 o ochrane osôb, ktoré nahlasujú porušenia práva Únie, pre nahlasujúce osoby majú osobitný význam predbežné prostriedky nápravy až do ukončenia súdnych konaní, ktoré môžu byť zdĺhavé. Konkrétne by pre nahlasujúce osoby mali byť dostupné aj predbežné opatrenia, ako sú ustanovené vo vnútroštátnom práve, na zastavenie hrozieb, pokusov alebo pokračujúcich odvetných opatrení, ako je obťažovanie, alebo na zabránenie niektorým formám odvetných opatrení, ako je prepustenie, ktoré môže byť ťažké zvrátiť po uplynutí dlhého obdobia a ktoré môže jednotlivca finančne zruinovať, čo je perspektíva, ktorá môže vážne odradiť potenciálnych oznamovateľov (bod 96 Preambuly). Podľa článku 21 bod 6 Smernice, osoby uvedené v článku 4 musia mať podľa potreby prístup k nápravným opatreniam proti odvetným opatreniam vrátane predbežného opatrenia až do ukončenia súdneho konania, a to v súlade s vnútroštátnym právom. Článok 22 bod 1 Smernice stanovuje, že členské štáty v súlade s chartou zabezpečia, aby dotknuté osoby v plnej miere požívali právo na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces, ako aj prezumpciu neviny a právo na obhajobu vrátane práva na vypočutie a práva na prístup k spisu.

13. Z uvedených ustanovení Smernice vyplýva, že chránené osoby musia mať vnútroštátnym právom garantovaný prístup k právnym prostriedkom nápravy, ktoré im zabezpečia účinnú a rýchlu ochranu do ukončenia súdneho konania. Primeraný prostriedok nápravy by mohol mať formu opätovného nadobudnutia pozície, napríklad v prípade prepustenia, presunutia alebo preradenia na nižšiu pozíciu, alebo v prípade odopretia odbornej prípravy alebo povýšenia, alebo obnovenia zrušeného povolenia, licencie alebo zmluvy; náhrady za súčasné a budúce finančné straty, napríklad za ušlé minulé mzdy, ale aj za stratu budúcich príjmov, náklady spojené so zmenou povolania; a náhrady inej majetkovej ujmy, ako sú náklady na právne úkony a výdavky na lekárske ošetrovanie, a nemajetkovej ujmy, ako je bolesť a utrpenie. So zreteľom na uvedené možno konštatovať, že právnym prostriedkom takejto ochrany je vo vnútroštátnom právnom poriadku inštitút neodkladného opatrenia, ktorý je spôsobilý zabezpečiť okamžitú a účinnú náhradu alebo nápravu utrpenej ujmy.

14. V nadväznosti na vyššie uvedené možno v prejednávanej veci konštatovať, že žalobcovi ako príslušníkovi Policajného zboru SR patrí ochrana podľa antidiskriminačného zákona s odkazom na § 2a ods. 1, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., ako aj ochrana podľa zákona o ochrane oznamovateľov s odkazom na § 2 písm. e) tohto zákona. Odvolací súd tak preskúmal správnosť záverov súdu prvej inštancie z hľadiska posúdenia podmienok pre vydanie navrhovaného neodkladného opatrenia podľa antidiskriminačného zákona a podmienok podľa zákona o ochrane oznamovateľov.

15. Pokiaľ ide o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania pri vydaní personálneho rozkazu žalovaným, žalobca dôvodne v podanom odvolaní vytyka súdu prvej inštancie, že sa jeho návrhom podľa antidiskriminačného zákona vecne nezaoberal.

16. S poukazom na § 2a ods. 1, 3 zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona odvolací súd zhodne so žalobcom dospel k záveru, že na prejednanie predmetného návrhu žalobcu ako príslušníka Policajného zboru je daná právomoc súdov konať o antidiskriminačnom spore v civilnom sporovom konaní podľa Civilného sporového poriadku. Neobstojí

argumentácia žalovaného, že prejednávanie antidiskriminačných sporov príslušníkov Policajného zboru patrí do právomoci správnych orgánov, resp. správneho súdu, pretože; ako na to správne poukazuje i žalobca; v konaní o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia sa nemôže diskrimináciou dotknutá osoba domáhať nárokov vyplývajúcich priamo z § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ sa jedná o tvrdenie žalobcu, že konaním ministra pri vydávaní personálneho rozkazu došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, je založená právomoc všeobecných súdov.

17. Z hľadiska ochrany pred diskrimináciou neodkladným opatrením bolo na žalobcovi osvedčiť "na prvý pohľad" prípad diskriminácie, teda, že s ním bolo zaobchádzané rozdielne pri vydávaní personálneho rozkazu žalovaným pre tvrdý diskriminačný dôvod - podanie oznámenia o závažnej protispoločenskej činnosti. Odvolací súd dospel na základe tvrdení strán a predložených listinných dôkazov k záveru, že nemožno dostatočne spoľahlivo usúdiť, že zo strany žalovaného došlo k diskriminačnému konaniu, teda k vydaniu personálneho rozkazu z dôvodu vykonania oznámenia o protispoločenskej činnosti žalobcom. Pokiaľ ide o priamu súvislosť medzi vydaním personálneho rozkazu a tvrdým dôvodom diskriminácie, považoval odvolací súd za relevantné, že žalovaný poskytol objektívne zdôvodnenie namietaného konania, keď poukázal na to, že právnym základom vydania personálneho rozkazu bol § 46 zákona ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, ktorý mu ukladá povinnosť dočasne pozbaviť policajta výkonu služby ak by jeho ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a je dôvodne podozrivý, že spáchal trestný čin alebo porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Žalovaný náležite osvedčil, že práve uvedené zákonné dôvody boli podkladom pre vydanie personálneho rozkazu. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil s argumentáciou žalovaného, že postup podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ voči žalobcovi nemá žiadnu príčinnú súvislosť s oznámením žalobcu podľa zákona o ochrane oznamovateľov. Obligatórna povinnosť žalovaného postupovať podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z. bola naviazaná na vznesenie obvinenia voči žalobcovi, čo spochybňuje súvis vydania personálneho rozkazu s kvalifikovaným oznámením zo strany žalobcu. Podkladom pre personálne opatrenie bola existencia vykonateľného uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobcovi, ktorá skutočnosť je nezávislá od vôle žalovaného.

18. V danom prípade tak nebolo pre účely neodkladného opatrenia dostatočne presvedčivo osvedčené vydanie personálneho rozkazu žalovaným z dôvodu podania oznámenia o protispoločenskej činnosti žalobcom. Ako na to poukazuje žalovaný, účelom ochrany podľa zákona o ochrane oznamovateľov je ochrana zamestnanca ako oznamovateľa protispoločenskej činnosti voči zamestnávateľovi, ku ktorému je zamestnanec vo vzťahu podriadenosti. Na základe žalovaným tvrdenej skutočnosti, že oznámenie žalobcu nesmerovalo priamo proti žalovanému, resp. nadriadenému žalobcovi, nemožno považovať za dostatočne presvedčivé tvrdenie žalobcu o úmysle žalovaného priamo diskriminovať žalobcu z dôvodu podania oznámenia o protispoločenskej činnosti.

19. Žalobca bol tiež povinný identifikovať skupinu, s ktorou sa zaobchádzalo rozdielne a musel osvedčiť porovnateľnosť svojej situácie so situáciou danej skupiny. Je totiž potrebné, aby existovali dve skupiny v porovnateľnej situácii, s ktorými je zaobchádzané rozdielne. Žalobca na opodstatnenosť svojich tvrdení o diskriminačnom konaní nevedol, že by sa s ním z dôvodu podania oznámenia zaobchádzalo horšie ako s niekým iným, kto tento dôvod nemá, a je v rovnakej či porovnateľnej situácii. Žalobca neoznačil iné osoby v porovnateľnej situácii, s ktorými by bolo zaobchádzané odlišne, teda výhodnejšie. Naopak žalovaný poukázal na to, že k rovnakému postupu - dočasnému pozastaveniu výkonu štátnej služby, došlo aj u iných príslušníkov policajného zboru dôvodne podozrivých zo spáchania trestnej činnosti.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že pokiaľ sa žalobca domáhal ochrany podľa antidiskriminačného zákona, neosvedčil dôvodnosť nároku, ktorému požaduje navrhovaným neodkladným opatrením poskytnúť súdnu ochranu.

21. Žalobca sa ako chránený oznamovateľ dovoľával tiež ochrany podľa zákona o ochrane oznamovateľov z dôvodu, že pracovnoprávny úkon; teda vydanie rozhodnutia (personálneho rozkazu) v služobnom pomere; bol uskutočnený žalovaným bez predchádzajúceho súhlasu Úradu, a preto je neplatný.

22. V prípade právneho úkonu zamestnávateľa v pracovnoprávnom vzťahu voči chránenému oznamovateľovi bez predchádzajúceho súhlasu Úradu zákon o ochrane oznamovateľov stanovuje sankciu neplatnosti v § 7 ods. 8 v spojení s § 17 Zákonníka práce a túto neplatnosť si súd v civilnom sporovom konaní môže sám posúdiť ako predbežnú otázku.

23. V prípade vydania rozhodnutia v služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru je neplatnosť podľa § 7 ods. 8 spojená s § 250 ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Preto pokiaľ ide o vydanie personálneho rozkazu; ako individuálneho správneho aktu orgánu verejnej moci; zaoberal sa odvolací súd tým, či si môže v civilnom sporovom konaní ako predbežnú (§ 194 ods. 1 C.s.p.) vyriešiť otázku zákonnosti rozhodnutia vydaného ministrom voči príslušníkovi Policajného zboru podľa zákona č. 73/1998 Z.z. v správnom konaní. Vzhľadom na to, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru, je svojou povahou inštitútom verejného práva, dostávajú sa tu do kolízie prostriedky ochrany podľa Civilného sporového poriadku s prostriedkami ochrany podľa správneho práva, resp. Správneho súdneho poriadku.

24. Kolízia týchto noriem je daná tým, že v prípade podania rozkladu, príp. správnej žaloby, bude potrebné posudzovať zákonnosť personálneho rozkazu nielen z hľadiska splnenia predpokladov podľa § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. (lex generalis), ale i z hľadiska získania predchádzajúceho súhlasu Úradu na vydanie rozhodnutia podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov (lex specialis). V danom prípade bolo preto potrebné vyriešiť otázku, či súdy môžu posudzovať v civilnom sporovom konaní ako jednu z podmienok zákonnosti personálneho rozkazu udelenie predchádzajúceho súhlasu Úradu na vydanie personálneho rozkazu podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, keď túto zákonnú podmienku súčasne zisťuje v rámci komplexného posúdenia zákonnosti rozhodnutia aj správny orgán, resp. správny súd. Žalobca totiž; ako na to poukazuje žalovaný; v podanom rozklade uplatňuje totožnú skutkovú a právnu argumentáciu, keďže sa neuspokojil s tým, že správne rozhodnutie bolo vydané bez predchádzajúceho súhlasu Úradu a je podľa jeho presvedčenia neplatné.

25. Vzhľadom na to, že zo záverov ustálenej judikatúry (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/240/98 (R 123/1999), sp. zn. 7Cdo/59/2011); na ktorú poukázal i súd prvej inštancie; vyplýva, že neodkladným opatrením nemožno brániť vo výkone právomocí inému orgánu verejnej moci, vec prejednávajúci senát v predmetnej veci zastáva názor, že prednosť majú právne prostriedky ochrany v správnom konaní, resp. v súdnom konaní podľa Správneho súdneho poriadku. Nemožno totiž neodkladným opatrením odnímať účinky rozhodnutiam alebo iným aktom vydaným pri výkone verejnej moci, prípadne meniť ich obsah. Žalovaný dôvodne argumentuje, že v prípade vydania požadovaného neodkladného opatrenia v Civilnom sporovom konaní by bola právomoc správneho súdu negovaná a vydanie jeho rozhodnutia, ktorým by správnej žalobe nevyhovelo, by nevyvolalo žiadne právne ani faktické účinky pokiaľ by popri ňom existovalo rovnako právoplatné a vykonateľné vyhovujúce neodkladné opatrenie. Uprednostnenie účinkov neodkladného opatrenia by potom de facto znamenalo podriadenie sa správneho súdu civilnému súdu, hoci civilný súd nie je funkčne príslušným vo veci správnej žaloby. Odvolací súd sa stotožnil so žalovaným, že takýto právny stav by bol nežiadúci a umožňoval by neodkladným opatrením obchádzanie preskúmania zákonnosti správneho aktu v rámci správneho súdnictva. Uprednostnením jedného z prostriedkov ochrany bude zabezpečený aj princíp právnej istoty, podľa ktorého nie je žiadúce, aby popri sebe existovali na určitú právne relevantnú otázku rôzne rozhodnutia pri aplikovaní rovnakej právnej normy.

26. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že ide o konkurenciu dvoch právnych prostriedkov ochrany, pričom uprednostniť je potrebné prostriedky právnej ochrany podľa správneho práva pred prostriedkami právnej ochrany podľa Civilného sporového poriadku. So zreteľom na uvedené považoval odvolací súd za správny záver súdu prvej inštancie, že súd v civilnom sporovom konaní posúdením zákonnosti rozhodnutia žalovaného vydaného v správnom konaní by neprípustne zasiahol do právomoci správnych orgánov, čím by bol oslabený princíp právnej istoty. Na uvedený záver nemá vplyv skutočnosť, že žalovaný môže následne zvrátiť účinky nariadeného neodkladného opatrenia vydaním nového personálneho rozkazu, návrhom na zrušenie neodkladného opatrenia či žalobou o navrátenie do pôvodného stavu.

27. Právny záver v prejednávanej veci je plne konformný i so závermi vyplývajúcimi z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6CdoPr/2/2023 z 27.06.2023. V predmetnej veci dovolací súd posudzoval správnosť uznesenia, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým

sa žalobca ako profesionálny vojak domáhal zakázať Ministerstvu obrany SR vyžadovať od neho podrobenie sa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19, vydať akt prikazujúci mu podrobiť sa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19, vyžadovať od neho preukázanie sa dokladom o podrobení sa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19, zdržania sa uloženia mu sankcie z dôvodu nepodrobeníu sa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19 a zakázať diskriminovať ho z dôvodu nepodrobeníu sa navrhovateľa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19. Žalobca návrh podal z dôvodu, že sa ako profesionálny vojak nepodrobil a nemieni sa podrobiť očkovaníu proti ochoreniu COVID - 19, ktoré bolo nariadené v rámci Ozbrojených síl Slovenskej republiky normatívnymi aktami, pričom sa žalobca sa tiež snaží predísť postihu zo strany žalovaného za nesplnenie povinnosti podrobiť sa očkovaníu proti COVID-19 a tiež zabrániť diskriminácii svojej osoby. Odvolací súd zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnil tým, že žalobca sa namiesto zákonom predpokladaných spôsobov ochrany jeho práv domáhal svojich práv formou vydania neodkladného opatrenia v civilnom sporovom konaní, čo však nie je prípustné. Poskytnutie súdnej ochrany nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia, t. j. uloženia zákazu vyžadovať podrobenie sa očkovaníu, zákazu vydania aktu prikazujúceho očkovanie, zákazu vyžadovať preukázanie sa dokladom o podrobení sa očkovaníu, povinnosti zdržať sa uloženia sankcie a uloženia zákazu diskriminácie z dôvodu nepodrobeníu sa očkovaníu, však nespadá pod oblasť právnych vzťahov, ktorým je možné poskytnúť ochranu navrhovaným neodkladným opatrením, pretože povinnosť dodržiavať nariadenia veliteľa tvorí súčasť dodržiavania služobnej disciplíny a nariadením neodkladného opatrenia v civilnom sporovom konaní by došlo k neprípustnému bráneniu vo výkone právomoci inému orgánu verejnej správy. Súd v civilnom sporovom konaní nemôže vyhodnocovať ani správnosť a zákonnosť vojenského rozkazu, nariadenia, príkazu, či pokynu, pretože na to sú iné kompetentné orgány; právomoc zverenú veliteľovi žalobcu nemôže zužovať, odnímať, či inak do nej zasahovať. Takýto zásah je sám o sebe neprípustný a presahujúci právomoc civilného súdu, ktorý je povolaný rozhodovať len o súkromnoprávných sporoch a veciach. Pokiaľ by súd zakázal veliteľovi profesionálneho vojaka vykonávať svoju disciplinárnu právomoc, zasiahol by do ich vzájomného vzťahu nadriadenosti a podriadenosti a de facto by tým contra legem odňal veliteľovi právomoc profesionálneho vojaka disciplinárne stíhať. Civilný sporový súd nemá ani kompetenciu posudzovať správnosť procesu prijímania prijatých správnych aktov a ich vecnú správnosť. Disciplinárne konanie má byť tým konaním, v ktorom je priestor na vyhodnotenie, či možno od vojaka zákonne i spravodlivo žiadať, aby sa podrobil očkovaníu aj takou vakcínou, ktorej použitie sa vykonáva len na základe dočasnej licencie a či sa takýmto rozkazom neoprávnene nezasahuje do jeho základného práva na zdravie. Súd v civilnom sporovom konaní nie je oprávnený preskúmať normatívne, resp. individuálne správne akty žalovaného, týkajúce sa úpravy práv a povinností profesionálnych vojakov vyplývajúce, resp. súvisiace s existenciou ich služobného pomeru v rámci Ozbrojených síl SR a nie je oprávnený ani zakázať (napr. formou neodkladného opatrenia) orgánu verejnej správy (ktorým z tohto pohľadu sú aj jednotlivé zložky a útvary Ministerstva obrany SR, resp. Ozbrojených síl SR) konať a rozhodovať v rozsahu, ktorý im zverujú všeobecne záväzné právne predpisy. Tieto závery odvolacieho súdu boli predmetom preskúmania dovolacieho súdu, ktorý odmietol dovolanie s konštatovaním, že návrh žalobcu smeruje k povinnostiam, ktoré mu boli uložené v rámci jeho služobného pomeru normatívnymi aktami, vydanými v rezorte obrany. Návrh má teda základ v jeho služobnom pomere profesionálneho vojaka, pričom tento vzťah má povahu verejnoprávnu, nie súkromnoprávnu. Návrh na neodkladné opatrenie odvodzuje z verejnoprávneho charakteru jeho služobného pomeru profesionálneho vojaka, ktorý spadá do oblasti správneho súdnictva. Na strane druhej, Správny súdny poriadok inštitút neodkladného opatrenia nepozná. Takýto inštitút je upravený len v Civilnom sporovom poriadku (aj v Civilnom mimosporovom poriadku). Z uvedených záverov potom vyplýva, že odvolací súd správne rozhodol v súlade so zákonom, keď potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, pretože podmienky na rozhodovanie o neodkladnom opatrení splnené boli (procesne), súdy tu postupovali podľa CSP, avšak úspešnosť návrhu žalobcu nebolo možné priznať a vydať neodkladné opatrenie, pretože základ tvoria nároky z verejného práva, ktorým procesnú ochranu zabezpečuje správne súdnictvo inštitútmi, ktoré upravuje a nie civilné súdnictvo a CSP, čo odvolací súd v uznesení zrozumiteľne zdôvodnil.

28. Právnomu záveru, že zákonnosť personálneho rozkazu nie je možné riešiť v civilnom sporovom konaní, pretože by išlo o neprípustný zásah do výkonu právomoci orgánov výkonnej moci, svedčia aj závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR z 30.01.2020 sp.zn. II. ÚS 145/2019, v ktorom sa ústavný súd vyjadril k súdному prieskumu správneho aktu v konaní o náhradu škody tak, že z dôvodu oddelenosti súdnej a výkonnej moci vyjadrenej v rozdielnych právomociach orgánov oboch sústav verejnej moci nie je okresný súd rozhodujúci o náhrade škody oprávnený ani ako prejudiciálnu otázku skúmať zákonnosť právoplatného administratívneho rozhodnutia, a o to menej preskúmať jeho vecnú správnosť, t. j.

či boli splnené hmotnoprávne podmienky podľa osobitných predpisov pre vydanie administratívneho aktu. Konštatoval, že otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno riešiť ako predbežnú otázku bez toho, aby toto rozhodnutie pre nezákonnosť bolo predtým zrušené príslušným orgánom. Túto právomoc má spomedzi orgánov súdnej moci len a výlučne správny súd na základe správnej žaloby za presne špecifikovaných zákonných podmienok.

29. Z nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 53/2018 zo dňa 07.02.2018 vyplýva, že odkladný účinok správnej žaloby má predbežný, zabezpečovací a dočasný charakter a predstavuje určitý ekvivalent neodkladných a zabezpečovacích opatrení v civilnom sporovom konaní a neodkladných a iných opatrení v civilnom mimosporovom konaní a oproti týmto opatreniam podstatou odkladného účinku je "zmrazenie" právnych následkov už existujúceho, resp. platného a právoplatného rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. V nadväznosti na uvedené potom možno v preskúmvanej veci zhodne so súdom prvej inštancie konštatovať, že v prípade žalobcu ako príslušníka Policajného zboru v služobnom pomere u žalovaného možno v intenciách Smernice považovať odkladný účinok správnej žaloby za účinný a efektívny prostriedok jeho ochrany ako chráneného oznamovateľa pred odvetnými opatreniami zamestnávateľa. Uvedený záver je plne opodstatnený i tým, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere. Služobný pomer podľa zákona č. 73/1998 Z.z. má verejnoprávny charakter, je založený na prísnej subordinácii (služobnej podriadenosti). Policajný zbor preto; za účelom plnenia úloh vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti a boja proti zločinnosti; funguje na požiadavke striktného dodržiavania služobných povinností policajtmí ukladaných im prostredníctvom jednostranných autoritatívnych administratívno-právnych aktov. Neobstojí tak námietka žalobcu, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces odmietnutím spravodlivosti (denegatio iustitae).

30. Napokon je potrebné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR z 22. januára 2020, sp. zn. IV. ÚS 13/2020, ktorým bola subsidiarita nariadenia neodkladných opatrení podľa § 324 ods. 3 C.s.p.; výslovne upravená len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu; rozšírená aj vo vzťahu k iným inštitútom, prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana. Jej aplikácia sa primerane vzťahuje aj na tie právne inštitúty, prostredníctvom ktorých sú práva a oprávnené záujmy fyzickej, resp. právnickej osoby adekvátne a účinne chránené. I v intenciách uvedených záverov možno konštatovať, že právne prostriedky ochrany podľa Správneho súdneho poriadku; vrátane odkladného účinku; ktoré dostatočne účinne zabezpečujú ochranu žalobcu pred porušovaním jeho práv chráneného oznamovateľa podľa zákona o ochrane oznamovateľov, majú prednosť pred ochranou neodkladným opatrením.

31. Poskytnutie súdnej ochrany nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia tak nespadá pod oblasť právnych vzťahov, ktorým je možné poskytnúť ochranu neodkladným opatrením. S ohľadom na špecifický charakter služobného pomeru príslušníka Policajného zboru by nariadenie neodkladného opatrenia predstavovalo nepripustný zásah, bolo by popretím osobitného verejnoprávneho charakteru služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, v rámci ktorého má minister vnútra zverenú oprávnenie na vydanie personálneho rozkazu policajtmí, ktorým sa realizuje a zabezpečuje plnenie úloh Policajného zboru SR.

32. Po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností na základe obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že žalobca neosvedčil v danom štádiu konania základné predpoklady opodstatňujúce nariadením predbežného opatrenia obmedziť výkon práv žalovaného vyplývajúcich mu vo vzťahu k žalobcovi zo služobného pomeru, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol, ako vecne správne, potvrdil (ust. § 387 ods. 1 C.s.p.).

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu žalovanému žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).